

Támassz hitet általunk, Urunk!

Kegyelem néktek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól,
és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen.

Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt a szent, evangéliumi ígét, amelyet megírva találunk a Lukács szerinti evangélium 8. fejezetének a 16. versétől a 18. verséig, a következőképpen:

Aki lámpást gyújt, nem takarja le edénnyel, ágy alá sem rejti, hanem a lámpatartóra teszi, hogy akik bemennek, lássák a világosságot. Mert nincs olyan rejtett dolog, amely napvilágra ne kerülne, és nincs olyan titok, amely ki ne tudódna, és ismertté ne válna. Vigyázzatok tehát, hogyan hallgatjátok! Mert akinek van, annak adatik, de akinek nincs, attól még az is elvételik, amiről azt gondolja, hogy az övé.

Urunk! A Te igéd világosság. Gyújts bennünk világosságot a Te igéddel! Ámen.

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Reményik Sándort sokat kérdezték kiskorában: Mi leszel kisfiam, ha nagy leszel? A válasza az volt: Lámpagyújtogató leszek. „Nekem a csendes ember imponált.” – írta egy későbbi versében – „Csak felgyújtott egy lángvégű botot – egy lobbanás – s az ember – főhajtva az esti csendben – tovább baktatott. Csak ment tovább a sötétség fele. Ámde mögötte: diadallal égtek a lámpák, miket meggyújtott keze.” Urunk ígéje ilyen lámpás a mi életünkben. Lukácsnál ez a lámpás nem a szoba egyetlen fénye, mint a Márk szerinti evangélium párhuzamos leírásában, hanem a lámpás a házba vezető utat világítja meg. Ez a ház, ahová mindannyiunkat várnak: Isten Országáé. A mai istentiszteletünk bevezető ígéje a Timóteusnak írt első levélből is ezt: Isten Országának a mindannyiunk számára szóló ígését erősítette meg: „Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és az igazság ismeretére eljusson.”

Mindenki a sötétségből jön Urunk világossága felé. A mi saját lámpánk meggyulladásakor nem a mi kis korábbi fényünkéből lesz nagyobb fény, hanem a sötétség közepén a saját sötétségünkéből válunk fényt adóvá – Isten erejéből. Urunk világosságába hazavárnak valamennyiünket. Weöres Sándor így fogalmazta meg ezt a megérkezést, ezt a hazatérést: „Az emberi lélek nem úgy válik azonossá Istennel, mint a csend a csönddel, hanem mint a zaj megszűnése a csönddel.” Gyönyörködünk abban, hogy milyen szépen felelnek egymásnak ezek a képek! Reményik Sándor lámpagyújtogatója *csendes* ember, aki az esti *csendben* baktat tovább. Weöres Sándor a zaj megszűnéséről beszél *Isten csendjében*. Magyarország egy olyan hely, ahol az imádság csenddé, és a csend imádsággá lesz. Közel ér itt a mi földi életünk Urunknak a Teljességéhez. Örvendezzünk ezen!

A feladatunk azonban nemcsak az Isten Országába vezető lámpás (Urunk Jézus Krisztus) meglátása, és a hozzá való örömteli, kegyelemmel teljes közeledés. Nekünk, embereknek ugyanis az a tulajdonságunk, hogy nagyon ritkán nézünk a fénybe közvetlenül. Ennek alapos oka van. Ha egyenesen a fénybe néznénk, akkor az megvakítana bennünket. *Túl sok* nekünk a direkt fény – különösen akkor, ha váratlanul lép be az életünkbe. Ezért, mi emberek, azokat a dolgokat szoktuk nézni, amelyeket a fény megvilágít. Nem zárhatjuk tehát boldog örvendéssel magunkba ezt a fényt, amelyet látunk, és amelyet kaptunk, mert *másoknak is* utat kell mutatnia. Másoknak sok esetben a *rólunk visszaverődő fény* pillantható meg először.

Ha edény alá *rejt*em a fényt, amit kaptam, és amit meg kellene mutatnom másoknak, akkor a mindennapi életet jelképező *edényt* fontosabbnak tartom, mint Isten Országát. Ezzel rögtön és azonnal láthatatlanná is válik Isten Országa – *bennem és miattam*. Ha a kényelmet és lustaságot jelképező *ágyat* tartom fontosabbnak, mint Isten Országát, és ez alá az ágy alá rejttem a fényt, akkor *ezzel válik láthatatlanná* az a kegyelem, amit én kaptam – mindenki más számára. *Még rosszabb* is történhet ennél. Ha letakarom egy edénnyel a lángot, akkor a láng rövidesen kialszik. Ha ágy alá rejttem a lángot, akkor meg felgyújthatja az egész házat...

Kedves Testvéreim! A *rejtőzködő* kegyelem: *megfulladó kegyelem*. Ahogyan a táalentumok példázata is mutatja nekünk: az *elásott* táalentum *bizony megrozdál*... Isten *bizonyságtételre* szólít bennünket, az evangéliumnak: Urunk megtestesülésének, kereszthalálának és feltámadásának a hirdetésére. Ki kellene állnunk a sarkokra hirdetni az evangéliumot? Sokan így értelmezték ezt, de ez a bizonyságtételre való felszólítás messze nem korlátozódik csak erre az egyetlen módra. A cselekedeteinkkel, az életünk egészével kell megmutatnunk Urunk világosságát, amely nyilvánvalóvá vált a számunkra, és amely beragyogja az életünket. Ennek egy fontos példajaként az imádság, az imádságos élet egy olyan csodálatos dimenziót nyit meg, amelyben azok is találkozhatnak Jézussal, és megláthatják a fényét, akik fizikailag nincsenek is ott és akkor jelen.

A lángnak nem a *feladata* a fény, hanem a *tulajdonsága*. A megértett elhívás tehát nem *kötelez*, hanem *hat*. A megértett elhívás mindenki életében pontosan azt a konkrét módot mutatja meg, ahogyan *éppen ő* szolgálhatja az evangélium ügyét. Figyelni kell tehát Isten hívására. Nyitottá kell válni a hívó szó megértésére és elfogadására. Nyitottá kell válni a meggyújtott láng befogadására és továbbadására. Mert, ahogyan a Korinthusiakhoz írott második levél írja, „Isten gyújtott világosságot a szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete a Krisztus arcán.” Ezt a ragyogást, Istennek ezt a dicsőségét, *Urunk gyönyörűséges arcát* kell tudnunk megmutatni másoknak.

Richard Wurmbrand Romániában élő evangélikus lelkész volt a Ceausescu rendszer idején. Tizennégy évet volt börtönben. 1989-ben egy interjúban mesélte el egy parasztembernek és az angol királyi akadémia egyik tagjának a börtöncellájukban lejátszódó történetét. „Én együtt sétálok Jézussal, és látom Jézust.” – mondta a parasztember. „Hogyan??? Hát ő kétezer éve élt, és a mennybe ment!” – fortyant fel az akadémikus. „De én *mégis* együtt sétálok Jézussal, és látom Jézust.” „No persze... És hogyan néz magára Jézus? Csodálkozóan, szánalommal, kérdő tekintettel – vagy esetleg mosolyogva?” „Jézus mosolyogva néz rám.” „Emberek! – mondta erre az akadémikus a börtöncella többi lakójának, így Wurmbrand-nak is – Ennek az embernek elment az esze. Itt ül ebben a cellában, és azt gondolja, hogy közben sétál Jézussal, és az mosolyogva néz rá!” „De Jézus *tényleg* mosolyogva néz rám!” „Nagyszerű... Akkor mutassa meg, hogy hogyan mosolyog magára Jézus!” És erre a mocsokban, a bűzben a parasztember arca átváltozott – mesélte Wurmbrand – és egy földöntúli gyönyörűségű mosoly ömlött szét az arcán. Beáramlott, be-özönlött, be-hömpölygött a sötét börtöncellába a fény... Óriási csend lett... Aztán – egyszercsak apró zaj hallatszott. Az akadémikus mélyen meghajolt a parasztember előtt: „Uram! Köszönöm, hogy megmutatta nekünk Jézus Krisztus mosolyát.”

Kedves Testvéreim! *A csoda ilyen*. A csodákban nem az az igazi lényeg, ami maga a csoda, hanem a csoda nyomában fakadó *hit*. Kérjük Urunkat, hogy *támasszon hitet általunk* – és akkor elkezdenek történni a csodák a környezetünkben. Reményik Sándor kérte – és meg is kapta – hogy – mind a mai napig – lámpagyújtogató legyen. Kérjük hát ezt mi is!

Ez a nagy öröm, ez nagy fény és a csodáknak ez a természetessége a megváltásunk kegyelméből fakad. Azonban – mint mindent – úgy ezt is el tudjuk rontani, mi emberek.

Például mivel? Például azzal, ha olyan sok jelét érezzük Urunk kegyelmének, hogy elkezdjük azt hinni, hogy mi mostanra már sokkal tökéletesebbek lettünk, mint amilyenek voltunk. Ragadós lehet ez a hiedelem. Másokra is átterjedhet. Mint a vírus... Egy ilyen környezetben lehet félelemmé az, hogy kiderül valami rólam, ami nem illik bele ebbe a szép képbe. Még a végén elrontom vele a mások örömét. Sőt. Rosszabb is történhet: kinéznek. Én leszek az egyedüli fekete bárány. Hát, kedves testvéreim, kijózanító hírem van: mindannyian fekete bárányok vagyunk. Esetleg néha már „csak” szürkék. Nem a félelem tárgya tehát az, amit a mai igénk mond, hogy „nincs olyan rejtett dolog, amely napvilágra ne kerülne, és nincs olyan titok, amely ki ne tudódna, és ismertté ne válna”, hanem a testvéri szeretet próbája. Tudom-e, tudhatom-e vállalni az egész életemet a társaim előtt is úgy, ahogyan Urunk előtt? Megengedik-e ezt nekem – megbocsátják-e ezt nekem a társaim? Tudom-e szeretni a társamat úgy, ahogyan Urunk szeret minket? Botlásoktól pötttyösen is? Akkor is, ha a letakarta a lámpást edénnyel, és akkor is, ha az ágy alá rejtette?

El tudjuk rontani a ránk áradó fény csodáját hamis alázattal is. „Ó, Uram, én nem vagyok méltó... Nem is állok oda, a Te közvetlen fényedbe, jó lesz nekem itt a szélén is. Ismerek én sok-sok testvéremet, akik sokkal jobban megérdemlik azt, hogy a Te fényed közelébe állhassanak, mint én.” A minket Urunktól távol tartó „alázat” nem Urunktól érkezik. Az ilyen alázat *hamis*. Urunk fénye nem olyan, hogyha nekem jut, akkor már neked nem jut. Nem a mi földi mértékünkkel mért fény Urunk fénye, hanem Isten Országának a mértékével mért – amely korlátot nem ismer.

Hadd mondjam el a hamis alázatra egy 2019-es, személyes példámat. A szentföldi zarándokutunk végén a reptér fele haladt a buszunk. A lelkivezetőnk hirtelen ezt mondta: „Kedves Testvéreim! Képzeljétek el, hogy most megáll a busz, és itt, a busz mellett, a puszta közepén, ott áll – Jézus. Mit tennétek? Odamennétek hozzá? Milyen gyorsan? Mennyire közel? Gondolkozzatok el ezen!” Én szép csendben átgondoltam, hogy nem tennék mást, semmint hogy közel mennék Urunkhoz, és csendesen leborulnék előtte hálát adván mindenért. Szépnek tartottam ezt, ahogyan elgondoltam. Olyan illendőnek. Aztán megszólalt egy szeretetteljesen korholó hang bennem: „Péter! Hiszen mi már olyan sokszor találkoztunk!” És valóban: addigra már imádságaimban sokszor éreztem Urunk terében magamat. Mégsem tudtam akkor odarohanni hozzá, és a nyakába borulni. Merthogy hogyan is tehetnénk mi ezt olyan sokan egyszerre? – Azóta már megtanultam, hogy ezek a kérdések Urunk számára – nem kérdések. Földi dimenzióink a Vele való kapcsolat mértékét és mélységét – nem kötik. Rohanjunk hát oda hozzá, és kérjük bátran, hogy támasszon hitet bennünk – és általunk!

A mai igénk utolsó szakasza: „mert akinek van, annak adatik, de akinek nincs, attól még az is elvétetik, amiről azt gondolja, hogy az övé” – az első pillanatra még akár igazságtalannak is hangozhat. „Miért legyen még szegényebb az, aki már amúgy is szegény?” – Másról szól ez az ige, semmint a korlátos földi javokról. Mint ahogyan másról szól az életünk lényege is, semmint a kipurciózott, adagokban megkapott fényről, vagy Urunknak a másikat az Ő közelségéből kiszorító, korlátozott elérhetőségéről. Ha valaki meglátta már Urunkat, akkor nyitott előtte az a csodálatos út, hogy még többet és még annál is többet kaphasson a vele való közösségből. Mindig és mindenkor. Ha azonban még nem látta meg Urunkat, akkor a földi élet örömei egyre kevésbé és kevésbé lesznek igazi örömök a számára. Elvétetnek ezek a földi örömök tőle: mert nem is volt értékük soha... Velünk él azonban a remény. Urunk fényét életének bármely pillanatában, bárki megláthatja. Ha először közvetlenül talán nem is (mert az még *ott* és *akkor* sok lenne neki), de a rajtunk visszatükröződő visszfényként igen. A gyülekezet sem egyénenként, hanem együtt világít. A közös fényben nagyobb az esély arra, hogy a fény elől rejtőzők először az emberi, a közösségi léptéket tapasztalva a fényhez szokjanak. Ahogyan Urunk mondta: „Arról tudják meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” Ez a szeretet mutatja meg a fényt, Urunk fényét.

Hadd foglaljam össze a mai igeszakasz üzenetét. A lámpagyújtogatás, Kedves Testvéreim, olyan tevékenység, amelyet nem lehet elég kitartóan és elég serényen végezni. Ahogyan Hamvas Béla írta: „Mindig van ok a részvétre, a csodálatra, a segítségére, a nevetésre. A hétköznap mitológiájának az erénye *az éberség.*” Ez az éberség fogalmazódik meg Lukács evangélistának az igeszakaszunk előtti magvető példázatot záró képében „A jó földbe esett mag: ezek pedig azok – mondja Urunk – akik igaz és jó szívvel hallgatják az igét, meg is tartják, és termést hoznak *állhatatossággal.*” A meggyújtott, diadallal égő lámpák sora ilyen *éberséggel* és *állhatatossággal* megkapott, sokszoros termés. Pontosan ezzel az éberséggel és állhatatossággal térítette hitre a litvánokat Szent Hedvig királynő, akinek a napját ünnepeljük ma. Azt kívánom és kérem ma mindannyiunknak, hogy ezzel az éberséggel és állhatatossággal mutathassuk meg Urunk fényét, Jézus Krisztus mosolyát és az imádság erejét egész életünkben. Támassz hitet általunk, Urunk! Ámen.

Imádkozzunk.

Mennyei Atyánk! Megváltó Krisztusunk!

Kérjük, hogy adj a szívünkbe egymás iránt türelmet és szeretetet,
hogy valóban a Te világosságodban járassunk,
és mások számára is vonzó fényed lehessünk.

Kérjük Urunk, hogy fogadhassuk el akaratodat
egész szívünkkel, és cselekedhessük teljes erőnkkel.

Légy velünk Világosság, tündöklő fényeddel,
Te vezess a sötétben, hogy ne tévedjünk el.

Légy velünk hűségeddel, megtartó Uristen,
adj erőt, hogy megálljunk mindvégig a hitben.

Támassz hitet általunk, Urunk! Ámen.